

*LAMPADARUL
DE AUR*

Alergarea spre țintă

Stephen Kaung

Care este ținta ta?

Să citim de la Filipeni, capitolul 3, versetul 14: „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.” Acesta este versetul pe care se bazează tema noastră. Cu voia lui Dumnezeu, voi vorbi despre a-L urma pe Cristos cu înflăcărare.

Vă rog să citiți încă o dată de la Filipeni, capitolul 3, versetele 8 și 9: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să-L câștig pe Cristos și să fiu găsit în El, nu având o dreptate a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credință în Cristos, dreptatea pe care o dă Dumnezeu, prin credință.”

Să ne rugăm: *„Doamne iubite, dorim să Îți mulțumim că am putut să ne adunăm aici în prezența Ta. Îți mulțumim pentru dragostea Ta, pentru că avem posibilitatea să auzim din nou cuvântul Tău și pentru că ne pregătești pentru venirea Ta glorioasă. Doamne, așa cum stăm acum în prezența Ta, fie ca gloria Ta să ne umple inimile, pentru ca, prin credință, să putem să Te urmăm până la capăt. Te laudăm. Îți mulțumim pentru desăvârșirea Ta. Doamne. Atrage-ne, ca toți să alergăm după Tine. Te rugăm în Numele Tău scump. Amin.”*

Frați și surori, știm că viața este o căutare; ea nu este ceva static, ci întotdeauna caută, urmărește, aleargă spre ceva - ceva din care noi facem scopul și ținta noastră. Numai aceasta va da sens vieții noastre. Dacă ne pierdem scopul în viață, ea devine lipsită de semnificație. Toți oamenii caută, urmăresc ceva, încearcă să apuce ceva ce consideră a fi prețios, important, vital și absolut necesar pentru o viață împlinită. Unii caută bogăția, căci ei cred că bogăția le va satisface viața. Alții caută faima, ca și cum faima ar fi totul pentru ei, și sunt dispuși să trudească din greu și să plătească prețul pentru a deveni faimoși. Alții fac din cunoaștere scopul lor; ei vor să fie oameni învățați, să fie la curent cu tot ce e nou. Alții caută plăcerea; ei cred că doar plăcerea este cea care dă semnificație vieții. Toți oamenii caută ceva, aleargă după ceva, caută să apuce ceva care să le satisfacă viața, să îi facă fericiți. Dar odată ce ai obținut lucrul dorit, realizezi că el este lipsit de valoare. Trebuie să îți ridici standardul tot mai sus. Niciodată nu vei fi mulțumit. Așa este cu adevărat viața.

Acum trei mii de ani a existat un împărat - împăratul Solomon. A fost cel mai înțelept dintre oameni. El, la sfârșitul zilelor sale, după ce a experimentat totul și după ce a cercetat totul, a ajuns la o concluzie. Așa se face că avem în Biblie cartea Eclesiastul (Predicatorul) - împăratul Solomon a devenit un

Predicator. El avea să arate întregii lumi ceva ce se baza pe descoperirile lui, pe experiența lui. El a avut totul la dispoziție. Oricare ar fi fost dorința inimii lui, primea acel lucru. Nu ducea lipsă de nimic. Dar după ce a experimentat totul, după ce a cugetat la tot ce se află sub soare, a ajuns la o concluzie. Iată cum începe el cartea Ecclesiastul: „O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, o deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?” Aceasta este observația lui, experiența lui și împărtășește aceasta întregii lumi. Ne spune că tot ce se află sub soare este deșertăciune. Indiferent ce cauți, fie că e vorba de bogăție - el a avut bogăție; fie că e vorba de faimă - el a avut faimă; fie că e vorba de cunoaștere - el a fost cel mai înțelept dintre oameni; iar când e vorba de plăcere - el a încercat toate felurile de plăcere pentru a fi satisfăcut. Dar în cele din urmă a ajuns la această concluzie: „deșertăciune a deșertăciunilor. Totul este deșertăciune.” Nu este nicio excepție. Sub soare, tot ceea ce cauți sfârșește prin a fi deșertăciune. Astfel, el spune: „Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare?” Ne spune: „Totul merge mai departe ca într-un cerc; vine și pleacă, dar se întoarce.” „Nu este nimic nou sub soare. Ce a mai fost, va mai fi.” Și mai mult de atât: de nimic nu se mai aduce aminte, totul este trecător, este doar pentru o perioadă de timp, iar apoi este dat uitării. Nu este nimic nou sub soare. „Ochiul nu se mai satură privind, urechea nu obosește auzind.” Nu suntem niciodată mulțumiți, împliniți. Totul este deșertăciune a deșertăciunilor.

Mă întrebam, frați și surori, dacă, pe parcursul călătoriei voastre pe acest pământ, ați ajuns să înțelegeți că ce a spus acest om înțelept este adevărat. Nimic nu ne mulțumește, nimic nu ne satisface. Nimic. Dar tot el a spus că nu este nimic mai bun decât a bea și a mânca și a fi vesel. Aceasta este viața. Așa că du-te și caută plăceri și alte lucruri, dar nu uita că sus, în ceruri, se află Dumnezeu. El veghează. El le-a dat oamenilor viață și, într-o zi, va face judecată. Dacă parcurgem cartea Ecclesiastul, constatăm că, la sfârșitul ei, în capitoul 12, versetele 13 și 14, el ne dă un sfat. După ce ai văzut deșertăciunea acestei lumi, ai mâncat și ai băut, ai fost vesel și te-ai trudit toată viața, te întrebi care este datoria omului; cu alte cuvinte, care este, cu adevărat, scopul lui. „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Știind deci că există Dumnezeu, Creatorul, care a creat toate lucrurile și a dat toate lucrurile, ne-a dat viață, ne-a dat timp și daruri și tot felul de posibilități, să ne bucurăm de tot ce ne-a oferit El. Dar

să nu uităm că, într-o zi, totul va fi judecat de El. Chiar și lucrurile ascunse vor fi judecate. Având în vedere toate acestea, acest om înțelept și cu multă experiență ne dă un sfat despre cum să trăim pe acest pământ și despre datoria omului. El spune „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui.” Poți să te bucuri de tot ce ți-a dat El, dar în timp ce te bucuri de ele, nu uita să te temi de Dumnezeu și să păzești poruncile Lui. Acesta este sfatul lui. Credeți că este un sfat înțelept?

Acum o mie de ani era un tânăr din Tars. Numele lui era Saul. Știți că, în orice generație, tinerii își stabilesc un scop în viață: fie să caute plăcere, fie poziție, putere, onoare. Dar acest tânăr era diferit. Deși era tânăr, a înțeles sfatul regelui Solomon. Astfel s-a hotărât ca, în loc să caute ce este deșertăciune, lucruri ce nu au însemnătate pe acest pământ, mai degrabă să caute să se teamă de Dumnezeu și să păzească poruncile Lui. Altfel spus, nu vroia să se mulțumească cu puțin (cu lucruri pieritoare), ci căuta ceea ce este veșnic și vrednic de a avea. El a respins toate lucrurile acestei lumi și a căutat lucrurile spirituale. A trăit în frica de Dumnezeu. Scriptura ne spune că el însuși a mărturisit că a fost fariseu. Știm cu toții că fariseii erau oameni care studiau Biblia, păzeau poruncile și erau atenți să respecte, cu strictețe, fiecare cuvânt din Biblie. Au fost puțini farisei, dar cei care erau cu adevărat farisei, erau oameni pioși, religioși, morali, putem spune chiar legaliști. Înceau să păzească fiecare literă a Sripturii. Acest om a mărturisit că, în ceea ce privea litera Legii, el era fără vină. Ce tânăr deosebit a fost el! A fost învățat în tradiția strămoșilor lui de către cei mai mari rabini ai timpului. A în cercat să își făurească propria dreptate, ca astfel să poată să stea înaintea judecății lui Dumnezeu și să treacă cu bine. Dar deoarece a fost educat conform acestor tradiții, acest tânăr a devenit un persecutor al creștinilor. De ce? Din cauza tradiției care Îl considera pe Isus un impostor, un trădător al religiei iudaice. Așadar, acest tânăr era o persoană plină de zel - era atât de zelos, încât a devenit liderul celor care îi persecutau pe creștini. El nu a avut posibilitatea să Îl persecute pe Cristos Însuși, dar îi persecuta pe toți cei care Îl urmau pe Isus Cristos. Rețineți căi, atunci când făcea aceste lucruri, el credea că Îi slujește lui Dumnezeu, că Îi face lui Dumnezeu un serviciu. Și făcea acest lucru din toată inima. Într-o zi, el se îndrepta spre Damasc cu o scrisoare de la marele preot cu sarcina de a merge în cele mai îndepărtate orașe și de a-i prinde pe toți cei care erau adepții Căii, care Îl urmau pe Cristos, pentru a-i aduce la Ierusalim ca să fie condamnați. El era rățacit. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu căci El cunoaște inima omului. Deși ceea ce făcea Saul era un deserviciu adus lui Dumnezeu - el lucra

împotriva voii lui Dumnezeu, persecutându-L pe Fiul lui Dumnezeu, care a venit în această lume să ne mântuiască - totuși, Dumnezeu știa că inima lui era sinceră. De aceea, în timp ce era pe drumul spre Damasc, nu departe de oraș, dintr-o dată, ziua în amiaza mare, o lumină puternică din cer a strălucit asupra lui. A fost doborât de acea lumină și a căzut la pământ. Acolo a auzit o voce: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” „Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș?”

Era glasul Domnului Isus, care Se înălțase la ceruri și Se afla la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl. De acolo, Domnul vorbea cu acest tânăr. Acest tânăr nu-L cunoștea pe El, dar Domnul îl știa pe Saul: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” Nu era o voce mânioasă, ci una plină de compasiune, de grijă și de dragoste. „Pentru ce Mă prigonești? Nu știi că, prin ceea ce faci, te rănești pe tine însuși?” Știm că, pe vremuri, când oamenii lucrau pământul, ei se foloseau de un cal sau un bou ca să are. Puneau calul sau boul la jug, iar țăranul dirija jugul, astfel încât brazda pe care o făcea să fie dreaptă. Dar știți că animalului îi place să meargă după capul lui. Vrea să o ia la dreapta sau la stânga, sau poate vede ceva bun de mâncat; astfel, el mergea în zig-zag. Țăranul încerca să îi aducă înapoi cu ajutorul unui instrument ascuțit pe care-l ținea în mână - o strămurare. El folosea acel instrument ascuțit pentru a lovi piciorul animalului ca să-i aducă aminte că el este stăpânul, că animalul făcea lucrarea stăpânului lui și nu putea merge pe propriul drum. Dacă mergea pe propriul drum, avea de suferit. Desigur, țăranul îl atinge ușor pe animal, pentru că nu dorea să-l rănească. Dar animalul era atât de îndărătnic, încât dădea cu piciorul în strămurare, omul îl lovea din nou, iar aceste lovituri îl dureau. Și făcând asta de mai multe ori, animalul învăța să asculte, știind că are un stăpân.

Dragi frați și surori, când am venit în această lume, nu am venit de la noi înșine, ci Dumnezeu ne-a dat viață. El are un scop cu fiecare dintre noi. El este Stăpânul nostru. Am fost lăsați pe pământ pentru a face lucrarea Lui. Nu ne aparținem nouă înșine, dar, din nefericire, nu știm lucrul acesta. Încercăm să mergem pe cale noastră, dar Domnul ne va aduce aminte, prin atingeri blânde, prin împrejurări, prin anumite lucruri, că nu ne aparținem nouă înșine, că avem un Stăpân. Noi suntem aici pentru a face lucrarea Lui, pentru a împlini scopul Lui, nu pe ale noastre. Pentru aceasta ne-a fost dată viața. Adeseori ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu, dăm cu piciorul în strămurare, acționăm împotriva conștiinței noastre. Oare nu ne-a vorbit conștiința noastră, o dată, de două ori sau de mai multe ori, aducându-ne aminte care este cu adevărat scopul vieții, dar noi am fost răzvrățiți? Dar dacă continuăm să ne împotrivim,

nu facem decât să ne rănim pe noi înșine. Dacă ascultăm, atunci, slavă lui Dumnezeu, facem ceea ce trebuie să facem.

Deci, frați și surori, acest tânăr a auzit glasul care-i spunea: „Nu-ți face rău tu însuși, fii înțelept, supune-te, fă lucrul pentru care ai fost menit. Atunci viața ta va fi împlinită și binecuvântată. Slavă Domnului că această viziune de pe drumul Damascului i-a deschis ochii acestui tânăr. El încercase să-și făurească propria dreptate, astfel încât să „treacă examenul” în ziua când va sta înaintea lui Dumnezeu. Dar atunci Domnul i-a arătat că dreptatea lui era decât ca niște haine murdare care nu îi acopereau goliciunea, ci doar îl înșelau și, în cele din urmă, aveau să-l distrugă. Dumnezeu, care este milostiv, S-a aplecat asupra lui, l-a salvat, l-a făcut să se întoarcă și l-a așezat pe calea cea dreaptă, dându-i o țintă dreaptă. Acest tânăr, după ce a auzit glasul și a avut acea viziune, a înțeles că nu el însuși trebuie să fie punctul central, ci Cristos. Deși era un om religios, pios, totuși, atenția lui se învârtea în jurul lui însuși. Încerca să se zidească pe sine însuși. Frați și surori, asta încercăm să facem cu toții. Încercăm să ne zidim pe noi înșine. Unii fac asta pentru această viață scurtă. Alții, poate mai înțelepți, ascultă sfatul lui Solomon și încearcă să trăiască cu frică de Dumnezeu, să păzească poruncile Lui, zidindu-se pe ei înșiși pentru veșnicie. Dar și aceasta este o țintă greșită, un scop greșit care va duce la un sfârșit rău. Slavă Domnului că într-o zi, prin mila Lui, El S-a aplecat asupra noastră, ne-a făcut să ne luăm privirile de la noi înșine și să le ațintim asupra Isus, Autorul și Împlinitorul credinței noastre.

Deci, frați și surori, noi toți căutăm ceva, alergăm, dar care este ținta, scopul nostru? Care este ținta la care dorim să ajungem? Cred că acesta este lucrul cel mai important din viața noastră. Dacă alegem o țintă greșită, viața noastră va fi irosită. Mai mult decât irosită, va fi pierdută pentru veșnicie. De aceea, este foarte important ca fiecare dintre noi să primească o viziune cerească. Avem nevoie să-L vedem pe Isus Cristos. Dacă Îl vom vedea pe El, vom vedea valoarea nespusă a cunoașterii lui Isus Cristos și vom fi în stare să considerăm toate lucrurile drept pierdere, ba chiar gunoi, ca să-L cunoaștem pe El.

Doresc să pun o întrebare: E nevoie să-L căutăm pe Cristos? Oare nu este adevărat că nu noi Îl căutăm, ci El este Acela care ne-a căutat pe când noi eram păcătoși, niște oi pierdute? Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pe Domnul nostru Isus Cristos pentru noi. El a venit în această lume ca om printre noi, ca să ne poată mântui. El, care nu a cunoscut păcat, a fost făcut păcat pentru noi, ca noi să putem fi dreptatea lui Dumnezeu. El ne-a căutat. Noi eram ca acea oaie pierdută în munți, și Păstorul nostru cel

bun a venit să ne caute. Ne-a găsit, ne-a pus pe umerii Lui și ne-a adus înapoi în casa Tatălui.

Dragi frați și surori, nu este aceasta experiența noastră? El ne-a chemat „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Dar acesta este doar începutul. De ce este așa? Dacă ținta ta este un lucru mort, atunci poți să umbli după el și, când l-ai obținut, gata! Asta-i tot! Dar țineți minte că ținta noastră este o Persoană vie, este Isus Cristos. Cine este Isus Cristos? Dacă citiți Scriptura, veți descoperi că El este mai mult decât Mântuitorul nostru; El este Domnul nostru. Scriptura ne spune că „în El locuiește, trupește, toată plinătatea dumnezeirii”. Cu alte cuvinte, tot ceea ce este Dumnezeu, aceea este Cristos, Fiul. Tot caracterul lui Dumnezeu: dragostea Lui, dreptatea Lui, sfințenia Lui, desăvârșirea Lui, puritatea Lui, puterea Lui se află în El. El este Atotștiutor și prezent în toate. Toate atributele și caracterul, tot la ceea ce ne putem gândi când e vorba de Dumnezeu, se găsesc, trupește, în Cristos. Mai simplu spus, atunci când Dumnezeu ni L-a dat pe Fiul Său, El ne-a dat totul. Dacă doriți să Îi cereți lui Dumnezeu orice lucru, El va spune „Mergeți la Fiul Meu. Eu nu am nimic altceva. Totul se află la El.” Prin Fiul, toată plinătatea lui Dumnezeu ne este pusă la dispoziție. Acesta este Cristos. El este Cel infinit. Dacă ținta ta este Domnul, dacă vrei să-L cunoști, să-L câștigi pe El, atunci nu există sfârșit la aceasta. Nu numai în această viață, ci și în viața viitoare Îl vom căuta întotdeauna pe El, pentru căci El este totul pentru noi. Îi mulțumim deci Domnului și Îl laudăm, căci noi, cei care credem în Isus Cristos, avem în El o țintă precisă. Știm încotro ne îndreptăm, știm ce căutăm și știm că această căutare nu are sfârșit. Vom ajunge să Îl cunoaștem pe El din ce în ce mai mult. Iar a-L cunoaște pe El înseamnă viață, și încă viață din belșug. Ce viață plină de bucurie avem noi, cei care credem în Domnul Isus și Îl urmăm pe El! Ce viață binecuvântată!

Scriptura spune că noi întotdeauna căutăm ceva, alergăm spre ceva. Dacă citim în 1 Corinteni, capitolul 9, vedem că apostolul Pavel spune că toți alergăm ca să câștigăm. Suntem într-o competiție, ne luptăm ca să primim cununa, premiul. Saul, după ce a avut acea viziune cerească, a devenit Pavel, care înseamnă „mic”. Înainte de a-L cunoaște pe Domnul, el era Saul, care înseamnă „căutat”. El era persoana pe care toată lumea o căuta. Dar acum, după ce L-a cunoscut pe Domnul, el a devenit Pavel, ce are înțelesul de „mic”. El este mic, dar Cristos este mare. Și chiar după ce L-a slujit pe Domnul, cu credințioșie, timp de mai mulți ani, el a spus: „Nu zic că am și ajuns... Uit ce este în urma mea și alerg înaintea spre țintă”. Deci, fie că te-ai întors la Domnul

Isus de curând sau de mai mulți ani, nu este oprire. Noi alergăm înainte, pentru că există încă ceva mai mult, ceva și mai minunat, ceva și mai glorios din Domnul Isus

Cum căutăm noi? Însuși cuvântul „a căuta” este un cuvânt activ. El nu înseamnă doar a umbla fără nici o grabă, hoinărind de colo-colo. Nu, „A căuta” înseamnă a te dedica în mod hotărât acestei acțiuni. Nu este ceva ce faci ocazional și lejer. Știți, după ce am crezut în Domnul Isus, vedem totul în roz! Ce să facem acum după ce am crezut în El? Stăm în lectică, așteptând să fim purtați la cer! Acesta este creștinismul la care se așteaptă oamenii. Dar aceasta este o iluzie, nu e ceva real, deoarece „a urma” este un cuvânt activ. Cu toții alergăm pe un drum plin de obstacole. Calea nu este ușoară. De ce? Pentru că alergăm împotriva curentului acestei lumi. De aceea, Scriptura spune că este vorba de o luptă. Trebuie să luptăm lupta cea bună. Avem de întâmpinat multe obstacole și dificultăți; nu sperăm să fim duși ușor în ceruri, ci ne pregătim să luptăm lupta cea bună a credinței. Asta trebuie să facem. Noi, creștinii, suntem prea leneși. Nu suntem destul de sârguincioși. Scriptura ne spune „Fiți sârguincioși.” După ce ai primit credința, adaugă la ea virtutea etc, pentru ca intrarea ta în Împărăție să fie din belșug. Trebuie să facem sigură chemarea noastră. Aceasta este viața creștină.

Domnul ne cheamă: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă; ... sarcina Mea este ușoară.” Când Domnul nostru Isus a fost pe pământ, a avut El o viață confortabilă, ușoară și așa-zis prosperă? Nici vorbă! Gândiți-vă la Domnul nostru Isus, Fiul lui Dumnezeu, venind în această lume ca să trăiască o viață ca om. Cum a trăit El? A umblat pe calea crucii. A purtat crucea pe tot parcursul vieții Lui, lepădându-Se de Sine. Nu a făcut nimic, nu a spus nimic din Sine Însuși, deși El era Atotputernic, ci în toate lucrurile a fost ascultător de Tatăl care L-a trimis. El a purtat crucea întreaga Lui viață, sfârșind prin a fi răstignit pe ea. Dar Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat un Nume care este mai presus de orice nume. Și orice limbă va mărturisi că Isus Cristos este Domnul și orice genunchi se va pleca înaintea Lui, spre slava lui Dumnezeu.

Noi trebuie să alergăm înainte. Un lucru trebuie să reținem. Suntem în secolul XXI. Încă în primul secol, înainte ca Domnul Isus să Se înalțe la cer, ne-a promis că Se va întoarce. În fiecare secol, în fiecare generație, cei care L-au iubit pe Domnul au așteptat venirea Lui. Ei nu au greșit. Domnul se poate întoarce în orice clipă. Dar de ce? De ce a așteptat El, a tot așteptat, până acum? Pentru că mireasa nu este pregătită. Noi suntem meniți a fi mireasa Lui.

Suntem noi gata pentru El? Alergăm noi înainte? Sau căutăm alte lucruri în afară de Domnul Isus? Suntem noi gata să considerăm toate lucrurile gunoi, ceva de care să ne depărtăm, pentru că L-am văzut pe Domnul? Acesta este modul în care ar trebui să ne pregătim, acesta este modul în care ar trebui să ne trăim viața.

Dragi frați și surori, mai avem foarte puțin timp. Trebuie să alergăm, și să alergăm cu pasiune. Ce înseamnă „pasiune”? Nu ne referim la pasiune ca poftă a cărnii. Vă aduceți aminte ce scrie în Galateni, capitolul 5. Acolo se vorbește de patimă și poftă trupească. În carnea noastră există patimă. Mult din așa-numita dragoste este doar patimă, poftă trupească. Nu putem să-L urmăm pe Domnul cu pofta și patima cărnii noastre. Dimpotrivă, știm că omul nostru cel vechi - carnea noastră, cu poftele și patimile ei - a fost răstignit împreună cu Cristos. Totuși, noi trebuie să-L urmăm pe Domnul cu pasiune. Ce fel de pasiune este aceasta? Nu este o pasiune ce izvorăște din carnea noastră. Știți că acel tânăr, Saul, i-a prigonit pe creștini cu pasiune, plin de zel. Dar a greșit. Noi trebuie să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm crucea și să-L urmăm pe Domnul.

Dar ce este această pasiune despre care vorbim? În 2 Corinteni, capitolul 5, versetul 14 scrie: „Căci dragostea lui Cristos ne strânge... Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiască nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.” Romani 12:1: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: acesta va fi partea voastră o slujbă duhovnicească.” Aceasta este pasiune, înflăcărare. Altfel spus, dragostea lui Cristos este cea care ne constrânge.

Frați și surori, trebuie să vedem slava Domnului. Atunci când am crezut pentru prima dată în Domnul, am văzut frumusețea Lui - frumusețea Celui răstignit. El ne cunoaște inima. El ne-a încălzit inima, și noi ne-am dat pe noi înșine Lui. Pe tot parcursul drumului noi trebuie să vedem tot mai mult cât este El de minunat - să vedem tot mai mult din frumusețea Lui, din dragostea Lui, din măreția Lui. Când Dumnezeuul slavei i s-a arătat lui Avraam, acesta, prin credință, a pornit la drum, lăsând totul în urmă și mergând acolo unde l-a condus Dumnezeu.

Aceasta înseamnă pasiune. S-a răcit pasiunea noastră? A încetinit alergarea noastră? Am ajuns într-un punct mort sau, mai rău, dăm înapoi? Fie ca Duhul Domnului să ne cerceteze inimile, să ne cerceteze profund și să ne atingă din nou cu dragostea Lui. Și, pentru dragostea Domnului nostru Isus, să Îl urmăm pe El cu pasiune.

Fratele nostru Dana a menționat de Zinzendorf. Nicolaus Ludwig Zinzendorf a fost un nobil. A crescut într-o familie de nobili. El a trăit în secolul XVIII. După ce absolvise universitatea, era obiceiul ca tinerii nobili să călătorească prin Europa, să învețe mai mult despre cultura acelor timpuri. Așadar, acest tânăr, contele Zinzendorf, a mers la Paris. Parisul era o atracție pentru tineri. Dar pentru el nu prezenta nicio atracție. El deja nu se mai bucura de lume și de plăcerile ei. Dar într-o zi s-a dus să viziteze un muzeu de artă. Acolo a văzut un tablou pictat de un artist ce se întorsese la Domnul printr-o țigancă, în timp ce îi făcea acestuia portretul. Apoi, din dragoste pentru Domnul, El a pictat un cap ce se voia a-L reprezenta pe Domnul Isus - un cap ce sângera. Mai târziu a donat acest tablou muzeului. În fiecare zi el mergea la muzeu și se ascundea, dorind să vadă dacă cineva să oprește să privească tabloul. Și se ruga. Într-o zi tânărul Zinzendorf a vizitat muzeul. S-a uitat la tablou și a rămas transfigurat. Sub tablou scria: „Eu am făcut toate acestea pentru tine. Tu ce ai făcut pentru Mine?” Zinzendorf se uita la tablou și nu putea să plece. Muzeul era la ora închiderii, așa că paznicul i-a spus că este timpul să plece. S-a întors la hotel și acolo și-a predat toată viața Domnului. Tot ce avea el a predat Domnului, care a făcut atât de multe pentru el. Cunoaștem cu toții ce s-a întâmplat mai departe: și-a pus la dispoziție domeniile, primindu-i pe acei creștini care erau prigoniți în acele timpuri. Le-a permis să se stabilească acolo. Și toată viața și-a petrecut-o slujind pentru ei, aducându-i împreună în unitate. Acestea sunt începuturile mișcării Moraviene. Aceasta înseamnă a-L urma pe El cu pasiune. Dar noi? Unde ne aflăm noi? Fie ca Duhul Domnului să Se pogoare peste noi toți, ca să fim pregătiți pentru revenirea Domnului nostru scump și binecuvântat.

Să ne rugăm: Doamne scump, Tu ne-ai chemat să Te urmăm cu pasiune. Tu ne-ai iubit cu pasiune. Cu ce dragoste înflăcărată Te-ai dat pe Tine Însuși pentru noi, fără nicio rezervă, fără niciun calcul! Doamne, fie ca dragostea Ta să ne reînsufletească, să ne atingă, ca să fim, cu adevărat, robi din dragoste. Nu dorim să fim eliberați. Doamne, viețile noastre Îți aparțin. Pune pecetea Ta pe fiecare dintre noi. Nu lăsa pe nimeni să plece de la Tine. Fă aceasta pentru lauda slavei Tale. Te rugăm în Numele Tău scump și binecuvântat. Amin

Etape în cunoașterea lui Cristos

Să citim de la Filipeni 3: 10-14: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Cristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitându-mă ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.”

Să ne rugăm: *„Doamne, ne-am adunat aici în această dimineață având în inimile noastre dorința de a nu se interpune nimic între Tine și noi. Ne rugăm ca lumina Ta să ne cerceteze și să îndepărteze orice urmă de întuneric din inima noastră. Doamne, strălucește Tu asupra noastră. Fie ca slava Domnului să umple nu numai locul acesta, ci și inimile noastre. Doamne, dorim să vedem slava Ta. Izbăvește-ne de toate lucrurile străine de Tine Tu să fii comoara noastră, Cel pe care Îl căutăm. Curățește-ne, Doamne. Punem acest timp în mâinile Tale și fie ca Duhul Sfânt să ne deschidă cuvântul Tău, ca inimile noastre să fie atinse. Dorim să îți aparținem Ție, să fim sfinți pentru Tine, căci Tu ești vrednic de aceasta și Ție Ți se cuvine toată slava. Te rugăm în numele scump al Domnului Isus. Amin.”*

Vorbim acum despre a alerga spre țintă cu pasiune. Este adevărat că viața noastră este o căutare, dar este foarte important să înțelegem ce anume căutăm. Am căutat lucrurile de pe pământ, crezând că aceste lucruri ne vor satisface viața. Dar slavă Domnului că, treptat, am descoperit că acestea sunt, așa cum a spus și Solomon, „deșertăciune a deșertăciunilor. Totul este deșertăciune.” Nimic nu este permanent, veșnic, real, nimic de aici nu ține pentru totdeauna. Toată truda noastră nu este altceva decât deșertăciune.

Slavă Domnului că, prin harul Său, El ne-a deschis ochii, ca și lui Saul din Tars în timp ce era în drum spre Damasc, prigonind Biserica. El credea că Îl slujea pe Dumnezeu și în felul acesta își făurea propria dreptate, pentru ca, în ziua când va apărea în fața lui Dumnezeu, să treacă cu bine. Lăudat fie Domnul că, în drum spre Damasc, o lumină puternică a strălucit deasupra lui, i-a orbit ochii fizici, dar i-a deschis ochii lăuntrici. El L-a văzut pe Domnul slavei, și acest lucru l-a eliberat și l-a determinat să-și întoarcă privirea de la lucrurile pământești și să caute pe cele care se află în ceruri. Chiar el a mărturisit că, atunci când lumina a strălucit asupra lui, când i-a fost dată această revelație, a început să considere toate celelalte lucruri drept pagubă. Ceea ce înainte considerase a fi un câștig,

acum a văzut că nu era decât o pierdere, ba mai rău - era gunoi. Și toate acestea, datorită valorii nespuse de mari a cunoașterii lui Cristos. Din acel moment a început să-L urmeze pe Isus cu înflăcărare. El ne împărtășește experiența prin care a trecut urmându-L pe Cristos - ce a descoperit, ce a experimentat din Isus Cristos. Asupra acestui lucru aș vrea să zăbovim acum. El reprezintă pașii pe care îi facem pentru a-l urma pe Cristos.

În versetul 8 citim: „... privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespuse de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le consider ca un gunoi.” De ce a făcut el asta? Mai departe în acest verset el spune: „... ca să câștig pe Cristos.” În spatele acestui verset Pavel a introdus o „clauză de calificare”. Ce vrea să spună el prin „să-L câștig pe Cristos”? El a spus: „... să fiu găsit în El, nu având o dreptate a mea, pe care mi-o dă Legea, ca aceea care se capătă prin credința în Cristos, dreptatea pe care o dă Dumnezeu, prin credință.” Cu alte cuvinte, când a început să-L cunoască pe Domnul, El L-a câștigat pe Cristos. Ceea ce considerase a fi propria lui realizare, dreptatea pe care o acumulase de-a lungul anilor prin păzirea Legii nu era decât, așa cum spune Scriptura, asemenea unor zdrențe murdare, care nu îi acopereau goliciunea. Dar acum, prin Isus Cristos, a primit adevărata dreptate. Uneori ne gândim că suntem bine îmbrăcați, acoperiți înaintea lui Dumnezeu, De fapt, în lumina lui Dumnezeu, acestea sunt doar zdrențe care nu ne acoperă goliciunea înaintea Lui. Câștigându-L pe Cristos, Pavel a câștigat dreptatea prin Cristos Isus. Altfel spus, el a fost mântuit și, de îndată ce a fost mântuit, i-a fost arătat care este scopul, ținta - și anume de a-L cunoaște pe El. Aceasta a fost ținta acestui tânăr: să Îl cunoască pe Cristos

Frați și surori, acesta este pasul cel mai important. Când suntem mântuiți, cât cunoaștem din Cristos? Știm că Isus Cristos este Mântuitorul nostru, că a murit pentru noi și ne-a iertat păcatele, că ne-a dat propria Lui viață, viața veșnică. Știm că am fost mântuiți și că L-am câștigat pe El. Altfel spus, noi am avut de câștigat prin ceea ce a făcut El pentru noi la Calvar, pe cruce. Pentru acest lucru Îi suntem veșnic datori. Ne aducem aminte de ziua când am venit la Domnul Isus; am venit ca niște păcătoși sortiți morții. Nu aveam nicio speranță, nu-L aveam pe Dumnezeu. Dar când am venit la Domnul, am privit la Calvar și acolo am văzut că El a murit și Și-a vărsat sângele ca păcatele noastre să fie iertate. Toate păcatele noastre au fost iertate. Povara grea, ce era asupra noastră a fost ridicată. Pacea domnește în inimile noastre; relația noastră cu Dumnezeu a fost reînnoată. Acum putem să ne ridicăm capetele și să spunem „Tată.” Cunoaștem lucrarea Domnului nostru Isus. Lucrarea Lui

de la Calvar este cea care ne-a mântuit, ne-a scăpat de la moarte veșnică și ne-a dat viață veșnică.

Dar, fraților, chiar și după ce am fost mântuiți, noi continuăm să fim preocupați doar cu ceea ce a făcut El pentru noi. Continuăm să ne concentrăm asupra lucrării Lui, asupra morții Lui. Desigur, nu vrem să minimalizăm lucrarea Lui, să disprețuim moartea Lui, căci lucrarea Lui este temelie și baza mântuirii noastre. Îi suntem veșnic recunoscători Domnului Isus pentru ceea ce a făcut pentru noi. Dar, fraților, există și un pericol: întrucât am venit la El bazându-ne pe lucrarea Lui, suntem tentați să privim la lucrare, în loc să privim la El Însuși. Dorim ca El să facă cutare și cutare lucru pentru noi, să ne satisfacă orice nevoie, să ne binecuvânteze. Continuăm să ne învârtim în jurul propriei noastre persoane, ca și cum noi am fi în centru, iar Cristos pe margine. Căutăm binecuvântările Lui, și, fără îndoială, totul se bazează pe lucrarea Lui, slavă Domnului pentru asta. El a făcut totul pentru noi. Dar, fraților, dacă facem din lucrarea Lui scopul căutărilor noastre, atunci ce se va întâmpla cu viața noastră creștină? Vom fi ca și creștinii din Corint. Acești creștini erau corupți din punct de vedere moral, înțelepți, din punct de vedere omenesc Slavă Domnului că, prin „Isus Cristos, și El răstignit”, ei au fost mântuiți. Dar după ce au fost mântuiți, tot ce căutau ei era ca Cristos să facă pentru ei cutare sau cutare lucru: Fă-mi asta! Fă-mi cealaltă! Da-mi cutare lucru! Ajută-mă! Binecuvântează-mă! Asta era tot ceea ce își doreau ei. Din această cauză au rămas la stadiul de copii în Cristos. Copilul este iubit de toți, nu doar de părinți, și m ai ales de bunici În ochii tuturor, un copil este dragălaș. Orice copil este adorabil. Dar nu trebuie să uităm că un copil este cu totul dependent de ceilalți. Să spun într-un mod negativ: copilul este cea mai egoistă persoană de pe pământ. „Totul este pentru mine, toată lumea trebuie să fie în jurul meu.” El nu știe să aștepte. Ca și cum ar avea dreptul la toate. Mulți creștini din ziua de astăzi sunt așa. Noi am privit la Domnul Isus, am crezut în El, dar care este atitudinea noastră față de El? „Fă cutare lucru pentru mine, imediat, căci nu pot să mai aștept! Eu sunt persoana importantă.” Și dacă vom trăi în felul acesta, vom rămâne niște creștini egoiști. Vom rămâne copii în Cristos și vom deveni creștini carnali. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că suntem creștini. Dar suntem creștini carnali. Trăim conform cărnii, trăim pentru noi înșine și Cristos trebuie să fie pentru noi. Slavă Domnului că El este, într-adevăr, pentru noi. Dar trebuie să vină o zi când, în loc să căutăm și să depindem numai de ceea ce face Cristos pentru noi, în loc să fim egoiști, Îl vom căuta pe El, vom căuta să-L cunoaștem pe El. În urma lucrării Lui, noi am fost mântuiți, iar prin

lucrarea Lui vrem să-L cunoaștem pe El. Nu doar să ne bucurăm de ce a făcut pentru noi, ci să-L cunoaștem pe El, ce fel de Persoană este El, cum este acest Dumnezeu pe care Îl slujim. Vrem să cunoaștem caracterul Lui, cine este El cu adevărat. Dorim să Îl urmăm, să fim ca El, să împlinim dorința Lui, scopul Lui în noi. Fraților, aceasta va fi o zi mare

În Ioan, capitolul 6, Îl vedem pe Domnul nostru Isus plin de milă și dragoste. A folosit cele cinci pâini și doi pești pentru a hrăni cinci mii de oameni, deoarece I-a fost milă de ei. Din cauza aceasta, oamenii au mers după El. Domnul le-a spus „Voi nu veniți la Mine pentru Mine Însumi, ci pentru pâine. Lucrați nu pentru lucrurile care pier!” Apoi a început să le spună: „Părinții voștri au mâncat mană din cer. Ea le-a fost dată de Dumnezeu, și totuși, ei au murit. Dar dacă mâncați din Mine și beți din Mine, veți avea viață veșnică. Nu veți muri.” Când oamenii au auzit asemenea lucruri - și nu doar ei, ci și mulți dintre ucenicii Lui -, au spus că aceste cuvinte sunt grele. „Nu înțelegem aceste lucruri.” Și L-au părăsit. Atunci Domnul S-a întors spre cei doisprezece ucenici ai Lui, pe care îi chemase în mod special pentru a fi cu El și pentru a-i învăța, și le-a spus „Voi nu vreți să vă duceți? Sunteți liberi să faceți asta.” Slavă Domnului pentru Simon Petru. El a spus: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Cristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”

Frați și surori, a fost o zi în viața voastră când ați văzut nu doar ceea ce a făcut El pentru voi, ci cine este El Însuși?. El are cuvintele vieții veșnice. El este Fiul lui Dumnezeu, și noi credem în El . Nu avem la cine să mergem, nu există altă persoană pe care să o urmăm. Doamne, noi suntem pentru totdeauna alipiți de Tine, îți aparținem Ție! A.B. Simpson, fondatorul Alianței Creștine, a scris o poezie numită „El Însuși”. A spus: „Cândva doream binecuvântări; acum Îl caut pe El. Cândva căutam să simt; acum caut Cuvântul Său. Cândva doream darurile Lui; acum, numai pe Cel ce dăruiește. Cândva căutam vindecare; acum, numai pe El Însuși”. Căutăm noi încă ceva separat de Domnul Isus - ceva din lucrările Lui, din binecuvântările Lui - sau Îl căutăm pe El? Noi vrem să-L cunoaștem pe El, iar asta înseamnă viață veșnică. A-L cunoaște pe Domnul înseamnă a cunoaște caracterul Lui, a fi transformați după chipul Lui. A-L cunoaște pe El înseamnă a-L urma pe El. Dorim noi cu adevărat să Îl cunoaștem pe El? Este El ținta noastră? Îl căutăm noi cu o dragoste înflăcărată? Nu ne abatem din drum și suntem gata să considerăm toate lucrurile ca pe niște gunoaie, și asta pentru prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Cristos.

Când această dorință de a-L cunoaște pe Domnul se naște în inima noastră, atunci suntem pe calea cea bună. Acesta este începutul unei adevărate vieți creștine. Apostolul Pavel ne împărtășește din propria lui experiență în lungul lui drum pe urmele Domnului; ne arată cum, pas cu pas, L-a urmat pe Cristos, ca să Îl câștige pe El. Pavel a spus „... să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui.” Primul lucru pentru a-L cunoaște pe El este să cunoaștem puterea învierii Lui. Adeseori ne gândim că ceea ce trebuie să cunoaștem este moartea Lui, pentru că moartea Lui de pe crucea Calvarului este cea care ne-a adus în familia lui Dumnezeu. Dacă Domnul Isus Cristos ar fi venit în această lume, ar fi trăit aici timp de 33 de ani și jumătate, având o viață desăvârșită, arătându-ne cum este Dumnezeu, iar apoi, pe Muntele Schimbării la Față, S-ar fi înălțat la cer, fără să treacă prin moarte, ce s-ar fi întâmplat cu noi? Și astăzi ar fi un singur Om în cer, și așa ar fi pentru totdeauna. Dar, slavă Domnului, El a coborât de pe Muntele Schimbării la Față, Și-a îndreptat fața spre Ierusalim, a mers la Calvar și acolo a murit pentru noi.

Moartea Lui este cea care ne-a mântuit, ea este cea care ne-a adus în familia lui Dumnezeu. Astfel, noi punem accentul mai mult pe moartea Lui. Dar fraților, în Noul Testament, în cartea Faptele Apostolilor, când Petru și cei unsprezece vestesc pentru prima dată Evanghelia, pe ce pun ei accentul? Iată ce spun ei: „Bărbați israeliți, ascultați! Pe Cel pe care voi L-ați răstignit, Dumnezeu L-a înviat din morți. Și acum El este încoronat și uns ca Domn și Cristos.” În Scriptură nu ni se spune în mod clar că trebuie să credem în moartea lui Isus Cristos ca să fim mântuiți. Acest lucru este adevărat, este un fapt real. Dar noi suntem chemați să credem în viața Lui de înviere. Când primii apostoli vesteau Evanghelia, accentul era întotdeauna pus pe învierea Domnului nostru Isus. În Romani 10:9 este scris: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” Noi suntem mântuiți crezând în Dumnezeu L-a înviat din morți, și Îl mărturisim pe El cu gura noastră. De ce este așa? Pentru că, dacă Domnul Isus Cristos ar fi mers la Calvar, ar fi murit, dar nu ar fi înviat, cum am ști că Dumnezeu L-a acceptat ca substituent al nostru? Deci, fraților, Evanghelia pune accent pe învierea Domnului Isus Cristos. Prin învierea Lui am primit noi viață.

Primul lucru, după ce am beneficiat de moartea Domnului Isus, este să cunoaștem puterea învierii Lui. Domnul Însuși ne spune: „Eu sunt Învierea și Viața.” Altfel spus, Calvarul este lucrarea Lui, moartea Lui este lucrarea Lui, dar, în ceea ce-L privește pe El Însuși, El este viață. Domnul a spus: „Eu sunt

Cel dintâi și Cel din urmă, Cel viu. Am fost mort, dar acum trăiesc veșnic. Eu țin în mâinile Mele cheile morții și ale Locuinței morților”. Deci Domnul nu este mort. El Însuși este viața. El este viața veșnică, viața de înviere. A trecut prin moarte, i-a luat morții puterea și a ieșit biruitor asupra ei. Aceasta este puterea învierii Lui. Slavă Domnului că noi, cei care am crezut în Domnul Isus, avem în noi viața Lui. Nu este o viață ce duce la moarte, ci este viața veșnică, iar această viață este plină de putere. Nimic nu este mai plin de putere ca viața de înviere, deoarece ea învinge până și moartea. Cine poate învinge moartea? Odată ce ești înghițit de moarte, nu mai scăpăm, dar Domnul nostru Isus a intrat în moarte, a învins-o și a ieșit din ea biruitor. Acum El ține în mână cheile morții și ale Locuinței morților. Viața pe care ne-a dat-o Dumnezeu prin Isus Cristos este o viață biruitoare, o viață mai presus de orice. Nimic nu poate învinge această viață, și această putere a vieții de înviere este în fiecare din noi, cei credincioși.

Deci primul pas în a-L cunoaște pe Domnul Isus Însuși este acela de a experimenta viața Lui de înviere. Trăim într-o lume ostilă. Așa cum am mai menționat, odată și noi am aparținut acestei lumi și, din această cauză, ne era ușor. Dar acum noi nu mai aparținem acestei lumi, ci lui Dumnezeu, Domnului nostru. Deci, trăind în această lume, alergând împotriva curentului, nu este o sarcină ușoară. Cum putem noi, creștini fiind, să trăim în această lume ostilă? Avem nevoie de putere, de puterea vieții de înviere. Dacă Domnul Isus ne-ar fi lăsat pe pământ orfani, ar fi trebuit să ne luptăm ca să răzvim; nu aveam altă șansă. Dar El ne-a dat viață, viața de înviere, și ne arată că această viață este capabilă să depășească orice obstacol, orice încercare sau neajuns. Niciun creștin nu poate să trăiască pe pământ de unul singur. Singurul mod în care putem trăi este prin puterea învierii Lui. Nu este adevărat că, după ce am crezut în Domnul Isus, am încercat de atâtea ori să învingem ispitele? Ne-am străduit mult și chiar ne-am rugat mult. Dar cu cât ne străduiam și ne rugam mai mult, cu atât mai puțin reușeam să biruim. De ce? Pentru că niciun creștin nu poate să trăiască viața de creștin de unul singur. Este timpul să ne trezim și să vedem că noi nu putem să trăim viața creștină. Dar slavă Domnului că avem în noi puterea vieții Lui de înviere. Dacă ne îndreptăm spre Domnul, cu toate lucrurile, nimic nu va fi deasupra noastră, ci toate lucrurile vor fi sub picioarele noastre.

Deci primul lucru legat de cunoașterea Lui este cunoașterea vieții Lui. Aceasta înseamnă a-L cunoaște pe Domnul. Nu doar să cunoști învățăturile Lui. Noi, cei care suntem de mult timp creștini, am auzit multe predici, am

citit multe și cunoaștem multe lucruri. Dar aceasta nu ne ajută. Nu ne ajută să creștem în Cristos. Numai când experimentăm viața Lui, puterea vieții Lui de înviere, începem să Îl cunoaștem pe El cu adevărat. Cred, fraților, că fiecare dintre noi, care credem în Isus Cristos, am experimentat, într-o oarecare măsură, viața de înviere, puterea vieții de înviere. Dar, din păcate, încă ne bazăm pe noi înșine, și aceasta este problema noastră. Dacă am cunoaște puterea vieții de înviere! Acest lucru trebuie să îl cunoaștem prin experiență. Când trecem printr-o încercare, căutăm să ne luptăm cu toată forța, ne rugăm mult, dar nu avem izbândă. Și, după multe eșecuri, ne aducem aminte că avem în noi viața care poate să biruiască. A cunoaște puterea învierii Lui, aceasta înseamnă a-L cunoaște pe Domnul, deoarece El este viața.

Al doilea pas este acela de a cunoaște părtășia suferințelor Lui. După cum se vede, cuvântul „suferință” este la plural, deci sunt mai multe feluri de suferință. Mai simplu spus, sunt două feluri de suferință a lui Cristos. Una este ceea ce numim suferința *vicarială**. Aceasta a avut loc atunci când Domnul Isus a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe cruce. A trecut, să zicem așa, singur prin teasc. A purtat singur mânia lui Dumnezeu asupra păcatului. Datorită a ceea ce a făcut El, noi am fost mântuiți. Nimeni nu poate fi părtăș cu El la acest tip de suferință. Nimeni nu este calificat să aibă vreo parte în acest fel de suferință. Noi doar culegem rodul acelei suferințe. Să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta! Dar este și un alt tip de suferință pe care o numim suferința *nevicarială*. La această suferință suntem chemați să avem părtășie cu El. „Părtășie” înseamnă pur și simplu a avea parte de același lucru. Așa cum a suferit El, vom suferi și noi împreună cu El.

Ce este această suferință? De exemplu, când Domnul Isus a venit în această lume, un lucru pentru care a suferit a fost ascultarea de Tatăl Său. El a fost om cu o voință proprie. Deși era fără păcat, totuși avea voința Lui. Dar cât timp a fost aici pe pământ, Domnul Isus niciodată nu și-a urmat propria voință. Întotdeauna a așteptat să cunoască voia Tatălui și a fost ascultător față de ea. Chiar El ne-a spus „Eu nu pot să fac nimic din Mine Însumi, nu pot să spun nimic de la Mine. Timpul Meu nu este al Meu. Totul Îi aparține Tatălui care M-a trimis”. El a venit să facă voia Tatălui. Tot ce făcea Tatăl făcea și El, tot ce spunea Tatăl spunea și El. Credeți că este ușor? Este un lucru foarte greu pentru noi să ascultăm de Dumnezeu. Noi vrem asta, vrem cealaltă, vrem să fim liberi, să avem propriile păreri, să avem căile noastre. Alegem noi înșine ce să facem.

---

* - suferința în locul nostru. *Nota ed.*

Ascultarea implică suferință. Carnea ta va suferi. Trebuie să te lepezi de tine, să renunți la tine, să te dai pe tine însuși la moarte înainte de a putea fi cu adevărat ascultător. Domnul nostru Isus a fost ascultător de Tatăl până la moarte, chiar moarte de cruce. Vă amintiți, când era în Grădina Ghetsimani, cum s-a rugat lui Dumnezeu: „Îndepărtează de la Mine acest pahar. Totuși, nu voia Mea, ci voia Ta să se facă”. Ca Om desăvârșit, fără păcat, cel mai curat Om de pe pământ, să fie puse asupra Lui toate păcatele acestei lumi, toată murdăria - acesta a fost un lucru de nesuportat după natura omenească. Dar El a spus „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.” El a băut paharul până la fund.

Fraților, acesta este un mod de suferință la care El ne cheamă să Îl urmăm, să-I fim părtași. Nu credeți că este greu să renunți la propria voință și să împlinești voia altei persoane? Mândria noastră are de suferit. „De ce să ascult? Eu pot să fac tot ce vreau!” Acesta este eul nostru. Dar, fraților, viața creștină este o viață de supunere. Domnul Isus Cristos a spus: „Leapădă-te de tine, ia-ți crucea și urmează-Mă. Trage la jug cu Mine. Eu sunt blând și smerit. Învață de la Mine și vei găsi odihnă pentru sufletul tău.” Domnul dorește să avem părtașie cu El. Creștinismul din ziua de astăzi ne spune: „Cristos a suferit pentru noi, și, de aceea, noi nu mai trebuie să suferim”. Suferința este un cuvânt străin pentru creștinul de astăzi. Gândim în felul acesta: dacă vom crede în Domnul, nu vom avea parte de suferință, ci doar de binecuvântări. Dar dacă citim în Cuvântul lui Dumnezeu, vedem că nu așa stau lucrurile. Cuvântul lui Dumnezeu este plin de suferință. Așa cum a suferit și Domnul Isus pentru voia lui Dumnezeu, așa trebuie să suferim și noi. Ne-am gândit noi vreodată în acest fel? De ce ne răzvrătim noi împotriva lui Dumnezeu? Murmurăm împotriva Lui, nu dorim să suferim. Vrem doar să fim binecuvântați. Ne închipuim că a crede în Domnul Isus are în vedere tocmai acest lucru: El a suferit totul pentru ca noi să nu mai suferim.

Frați și surori, nu felul acesta de suferință, ci cea rezultată din ascultarea de Dumnezeu. Ați suferit vreodată din cauza ascultării de voia lui Dumnezeu? Dacă răspunsul este „da”, atunci Îl cunoașteți pe Domnul. Așa este El, așa este caracterul Lui, așa este viața Lui. Mai mult, când Domnul nostru Isus a fost pe pământ, El a suferit pentru dreptate. Lumea este rea și plină de nedreptate. Dacă dorești să duci o viață dreaptă în această lume nedreaptă, trebuie să suferi. Acesta este și motivul pentru care Domnul Isus a suferit atâta cât a fost aici pe pământ. A suferit împotriva din partea cărturarilor și fariseilor, a celor ce dețineau puterea, deoarece a refuzat să facă ce nu era drept în ochii lui Dumnezeu. Suferim noi împreună cu El pentru dreptate sau preferăm

calea ușoară, încercând să ne amestecăm cu lumea și să scăpăm de orice fel de suferință? Este o adevărată încercare pentru creștinul din ziua de astăzi. Dar dacă dorești, cu adevărat, să Îl cunoști pe El, trebuie să cunoști dreptatea Lui și să suferi pentru ea. Câtă neînțelegere, câtă prigonire! Chiar până la moarte, în cazul Domnului Isus. Același lucru se va întâmpla celor ce Îl urmează și învață de la El.

Sunt multe lucruri pe care Domnul Isus le-a suferit de dragul Bisericii. Prin ce chinuri a trecut El! Din coasta Lui au curs apă și sânge pentru a zidi Biserica. Apostolul Pavel a spus că a suferit pentru Biserică, pentru zidirea ei. Suferim noi pentru aceasta? Sau ne gândim că Biserica este un loc unde să ne simțim bine? Domnul nostru Isus a suferit din cauza compasiunii pe care a avut-o față de lume. Când o persoană este în suferință, și El suferă. Suntem noi la fel? Ne îmbrăcăm noi cu caracterul Domnului Isus? Aceasta înseamnă să Îl cunoaștem pe Cristos. Uneori ne întrebăm de ce este așa: primul lucru pe care îl cunoaștem este puterea învierii Lui, iar apoi părtășia suferințelor Lui. Acum cred că știm de ce. Atâta timp cât nu cunoaștem puterea învierii Lui, nu putem să fim părtăși la suferințele Lui. Slavă Domnului că El ne-a dat tot ce era necesar.

Viața creștină nu este o viață pe care să o trăim cum dorim noi. Ea este o chemare și, odată cu această chemare, El ne-a dat și puterea necesară. Prin puterea vieții Lui de înviere noi suntem capabili să devenim părtăși la suferințele Lui. Astăzi, creștinii privesc suferința ca pe ceva străin lor. Un creștin nu trebuie să sufere. Așadar, ce fel de creștinism avem în ziua de astăzi? Calea crucii este îngustă. Puțini au găsit-o, dar ea duce la viață. Acesta este adevăratul creștinism, aceasta înseamnă să Îl cunoști, cu adevărat, pe Cristos. Suntem noi pregătiți pentru aceasta?

Apoi urmează „a fi făcut asemenea morții Lui”. Dar oare nu moartea Lui este cea care ne-a adus deja viața? Prin moartea Lui păcatele noastre au fost șterse; prin faptul că am murit cu Cristos pe cruce, trăim noi astăzi, în Cristos. Și totuși, ni se spune că trebuie să fim făcuți asemenea morții Lui.

Romani 12:2: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” Odată eram asemenea acestei lumi. Lumea este asemenea unei matrițe. Cu toții eram la fel în acea matriță. Dar Dumnezeu ne-a mântuit din această lume și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui. Descoperim că și moartea Domnului Isus este o matriță. Nu este vorba numai că El a murit pentru noi; această moarte este o matriță în care noi trebuie să

ne potrivim. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă un singur lucru: moartea Lui a dat la moarte tot ce nu era din Dumnezeu. Oare nu este adevărat că în viața noastră, chiar și după ce am crezut în Domnul, sunt multe lucruri care nu sunt din Dumnezeu? Un păcat sau poate ceva din această lume sau ceva din noi înșine sau ceva de la vrăjmașul nostru. Și tot ce nu este din Dumnezeu a murit odată cu Cristos, iar noi trebuie să fim făcuți asemenea morții Lui. Numai după ce am fost făcuți asemenea ei, putem să fim transformați după chipul lui Cristos.

Așa cum a spus și apostolul Pavel: „Eu mor zilnic”. Moartea lucrează în noi, pentru ca viața să lucreze în alți. Aceasta este calea unei vieți de creștin. Apostolul Pavel Îl urmează pe Domnul pas cu pas, experimentând toate aceste lucruri. Dar chiar și așa, el a spus: „dacă voi putea”. Cu alte cuvinte, el nu era așa de sigur, așa de încrezător. El a spus: „dacă voi putea ajunge la învierea dintre cei morți”. Trebuie să reținem că cuvântul „înviere” de aici nu înseamnă doar înviere. În original, în limba greacă, înseamnă *extra-înviere* (*ex-anastasis*). În Scriptură ni se spune că atunci când trâmbița va suna și Domnul va veni, cei care au murit în El vor fi înviați și schimbați; vor fi îmbrăcați în neputrezire și vor fi înălțați în văzduh, unde se vor întâlni cu Domnul. Aceasta este învierea celor drepti. Învierea celor nedrepți va avea loc după o mie de ani.

Dar aici se vorbește de *extra-înviere*. Cu alte cuvinte, va ajunge Pavel la învierea din morți? Sigur. Domnul Isus a spus: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” Nu este un lucru la care putem doar spera, ci e o certitudine. Atunci de ce a spus Pavel „ca să ajung la *extra-învierea* dintre cei morți.” Biblia ne spune că există o înviere numită „întâia înviere” (Apocalipsa, capitolul 20). Ce este „întâia înviere”? „Întâia înviere” este *extra-învierea*. Nu este vorba de o altă înviere, pentru că învierea celor drepti se va produce deodată. Dar, între cei drepti, vor fi unii a căror înviere va fi o *extra-înviere* - *întâia înviere*. Care este diferența? Cei care vor avea parte de *extra-înviere* vor împărăți împreună cu Cristos timp de o mie de ani. Găsiți aceasta în Apocalipsa, capitolul 20. Deci aceasta căuta Pavel.

Cine va ajunge la această *extra-înviere*? Doar cei care Îl cunosc pe El, care cunosc puterea învierii Lui, părtășia suferințelor Lui, care au fost făcuți asemenea morții Lui. Aceștia sunt cei care vor ajunge la *extra-învierea* dintre cei morți. A sosit timpul ca ei să primească premiul chemării cerești în Cristos Isus.

Deci, fraților, chiar apostolul Pavel a spus „Nu spun că am ajuns”. El a scris această epistolă când era într-o închisoare romană.: „...nu spun că am ajuns; uit lucrurile care sunt în urma mea și mă arunc înainte, cu toată puterea, spre

țintă.” Aceasta ar trebui să fie și atitudinea noastră. Nu-ți îngădui să te oprești din alergare și să-ți spui: „Destul. Am ajuns!” Nu ai ajuns. Numai când a scris a doua epistolă către Timotei, înainte de a muri ca martir, doar atunci a avut Pavel certitudinea: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păstrat credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății pe care mi-o va da Domnul...Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.”

Frați și surori, așteptăm noi venirea Domnului? Suntem noi gata pentru venirea Lui? Dacă alergăm înainte cu înflăcărare, prin harul lui Dumnezeu, atunci El ne va ajuta să ajungem la țintă. Dar dacă abuzăm de harul Lui, va trebui să plângem în întunericul de afară. Fie ca Domnul să aibă milă față de noi.

Să ne rugăm: *„Doamne iubit, Tu ne-ai arătat calea prin care putem să Te cunoaștem. Te laudăm și Îți mulțumim căci Tu știi că această cale este calea crucii. Îți mulțumim că Tu ai pregătit cele necesare, și anume viața de înviere; „Cristos în voi, nădejdea slavei”. Îți mulțumim pentru taina Evangheliei. Te rugăm ca fiecare din noi, prin harul Tău, să Te urmeze, alergând înainte spre țintă, până vom auzi glasul Tău: „Bine, rob bun și credincios! Intră în bucuria Stăpânului tău” Te slăvim. În numele Tău scump. Amin.”*

„Să-L cunosc pe El”

Vă rog să deschideți la Filipeni, capitolul 3. O să citim de la versetul 15 până la 21: „Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina în această privință. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel. Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda, pe care o aveți în noi. Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți, care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecul și slava lor este rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos. El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile.”

Să ne rugăm: *„Doamne, dorim să Îți mulțumim că ai îngăduit încă o zi de slujire. Tu ești credincios și bun cu noi. Rugăciunea inimilor noastre este ca ce ai pregătit astăzi pentru noi să ne descoperi prin Duhul Tău și să devină o realitate în viața fiecăruia dintre noi. Doamne, nu dorim să înțelegem greșit scopul Tău, nu dorim ne scape nimic din slava Ta. Te laudăm și Îți mulțumim că Tu ești Domnul slavei și Tu vei duce pe mulți fii la slavă. Aceasta este voia Ta și, prin harul Tău, noi vom urmări acel scop. Punem acest timp în mâinile Tale. Nu ne uităm la noi înșine, ci privim la Tine. Vorbește, Doamne, căci robii Tăi ascultă. Te rugăm în numele scump al Domnului Isus. Amin.”*

Doresc să vă împărtășesc acum ceva legat de scop. Vorbim despre cum să urmărim acest scop. Desigur, dragi frați și surori, înainte de a-L cunoaște pe Domnul Isus, noi am urmărit ceva, am urmărit ceva ce credeam că ne va aduce satisfacție, împlinire, bucurie. Dar descoperim un lucru: indiferent ce căutăm, acel lucru ne aduce o plăcere de scurtă durată și ne cauzează mult chin și supărare. Și descoperim că totul este deșertăciune, deșertăciune a deșertăciunilor. Îl laudăm pe Domnul și Îi mulțumim că S-a îndurat de noi și ne-a izbăvit dintr-o asemenea căutare. Ni S-a descoperit ca Mântuitor al nostru și ne-a determinat ca, în loc să căutăm lucrurile trecătoare, să căutăm lucrurile cerești. Am mai menționat acest lucru, și anume că ceea ce noi căutăm este o Persoană, o Persoană vie, Fiul lui

Dumnezeu, Fiul Omului, Cel care a realizat mântuirea pentru noi, Cel care ne duce în slavă. Isus Cristos este Cel pe care Îl căutăm.

La început am știut doar ce a făcut Domnul pentru noi. Este extraordinar faptul că El a acceptat crucea, că a purtat păcatele noastre în trupul Său, că Și-a vărsat sângele pentru iertarea păcatelor noastre, ca noi să primim viața veșnică. Ce har, ce mântuire nemaipomenită este aceasta! Dar va veni o zi când nu vom mai căuta doar ceea ce a făcut El pentru noi. Desigur, continuăm să ne bucurăm de aceasta și Îi mulțumim, dar acum nu mai căutăm binecuvântările Lui, ci pe El Însuși. Aceasta a fost și experiența apostolului Pavel: „Privesc toate lucrurile ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Cristos.”

Fraților, avem nevoie de viziune cu privire la Domnul nostru Isus. El este mai mult decât Mântuitorul nostru. El este Domnul nostru. Nu-L căutăm pe El pentru noi înșine, ca să primim binecuvântări. Nu asta căutăm. Noi suntem constrânși de dragostea Lui și căutăm să-L cunoaștem pe El. Căci a-L cunoaște pe Domnul înseamnă viață veșnică. Este aceasta ceea ce căutăm noi astăzi? Pas cu pas suntem conduși către El. Dar această căutare a lui Cristos este ceva cât se poate de personal. Cu alte cuvinte, nimeni nu-L poate căuta pe Cristos în locul tău. Într-un sens foarte real, nu există o „a doua generație”, toți trebuie să facă parte din „prima generație” – adică, fiecare dintre noi trebuie să vadă, într-o zi, slava lui Cristos și să fie pe deplin prins de ea. Este o zicală „Odată prins, nu mai ai scăpare.”

Într-o zi, când vei avea o viziune cu privire la Cristos, când ți se va arăta slava Lui, întreaga ta ființă va fi prinsă fără cale de scăpare. Acest lucru trebuie să fie adevărat în viața fiecăruia dintre noi. Trebuie să fii într-atât de prins de frumusețea lui Cristos, dragostea Lui într-atât să te constrângă, încât să uiți de toate și să-L urmezi pe El. Așa cum a spus și Petru „La cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Știm că Tu ești Fiul lui Dumnezeu.” Ești tu atât de prins de Cristos? Sau cauți în continuare alte lucruri în afară de Cristos? Este întreaga ta ființă absorbită de valoarea nespus de mare a cunoașterii lui Cristos?

Această căutare a Domnului este una foarte personală. Este o experiență personală – este ceva ce trebuie să experimentezi tu însuși. Este mai mult decât o înțelegere sau cunoaștere mintală - înseamnă a fi captivat de Domnul Isus. Numai după aceea Îl vei urma cu bucurie. Am menționat de atâtea ori că a-L urma pe Cristos nu este un lucru ușor. Domnul Isus a spus: „Vino și urmează-Mă!”, și asta presupune a lăsa totul și a-L urma pe El în mod spiritual, cu toată

inima. Când Domnul Isus spune: „Vino și urmează-Mă!”, nu este altă cale de a-L urma decât părăsind totul și mergând după El. Din punct de vedere omenesc acest lucru este imposibil. Dar slavă Domnului că aceasta este posibil la El. El are suficient har, este plin de o cunoaștere și frumusețe minunate care ne atrag așa de mult, că nu putem face altceva decât să mergem înaintea urmându-L pe El.

Când Îl urmezi pe Cristos, de fapt mergi pe calea crucii, pentru că mergi împotriva curentului. Curentul acestei lumi merge într-o singură direcție. Când Îl urmezi pe Cristos, ești nevoit să mergi împotriva curentului. Acesta este cursul vieții. Dacă peștele este mort, el merge odată cu curentul apei, plutește în aceeași direcție, dar dacă este viu, înoată împotriva curentului. Există viață - viața de înviere -, putere și, prin harul lui Dumnezeu, vei putea să treci peste toate obstacolele care îți pot apărea pe cale. Adeseori, când Îl urmezi cu adevărat pe Cristos, realizezi că nu mergi doar împotriva curentului acestei lumi, ci mergi și împotriva curentului așa-numitei lumi religioase. Dacă Îl iubești cu adevărat pe Domnul, vei fi greșit înțeles nu doar de către oamenii din lume, dar chiar și de oamenii religioși. Ei vor crede că duci lucrurile la extremă. Nu te pot înțelege. Când Domnul nostru Isus Cristos a fost pe pământ, El a fost Omul ceresc aici pe pământ. Cât de greșit a fost înțeles, cât a fost de persecutat și cât de respins a fost El!

Frați și surori, această cale a crucii este o cale solitară. Vor fi momente când vei crede că ești singur pe lume. A merge pe această cale este cu adevărat ceva personal. Dar slavă Domnului că în același timp descoperi că ea este și ceva corporativ. Este adevărat că, până în acest moment, în ceea ce privește experiența ta, ai avut impresia că ești singurul care Îl urmează pe Cristos. Dar nu uita că a-L urma pe Cristos este ceva corporativ. Noi toți, împreună, Îl urmăm pe Cristos. De ce este așa? Pentru că noi suntem Trupul lui Cristos, și tu ești un mădular al acestui Trup. Domnul nostru Isus este Capul, El este plinătatea dumnezeirii. Toate bogățiile lui Dumnezeu, tot ce vă gândiți că reprezintă Dumnezeu, tot ce are Dumnezeu, toate se află în acest Trup, în Cristos. Este pur și simplu imposibil ca o singură persoană să dețină toate bogățiile Lui. Pentru aceasta e nevoie de Trup. În Efeseni, capitolul 1 citim că Dumnezeul L-a înviat pe Cristos din morți, L-a înălțat la tron, în ceruri, L-a pus deasupra tuturor căpeteniilor și domniilor și stăpânilor, I-a pus totul sub picioare. Dumnezeu L-a făcut Cap, peste toate lucrurile - ascultați! -, al Bisericii, care este Trupul Lui, plinătatea Celui care împlinește totul în toți.

Chiar dacă în experiența ta personală ai impresia că ești singur, totuși, prin

voia Lui Dumnezeu descoperi că este un număr mare de oameni, toți mădulare în Trupul lui Cristos, care merg în aceeași direcție. Un singur mădular este limitat în capacitatea lui. Noi nu-L putem limita pe Cristos. În capacitatea noastră limitată se va arăta plinătatea Lui, dar această plinătate se revărsa din toate mădularele Trupului lui Cristos. Tu înveți ceva din Cristos, eu învăț ceva din Cristos; El devine totul pentru mine; El devine totul pentru tine. Iar atunci când îi adaugi pe toți credincioșii, pe toți cei care sunt mădulare ale Trupului Lui, ajungi la plinătatea lui Cristos. Deși te simți singur când Îl urmezi pe Cristos, totuși sunt o mulțime de oameni, un număr mare de persoane care te îmbărbătează pe cale – a-L urma pe El este ceva corporativ. De ce? Pentru că scopul lui Dumnezeu, scopul Lui veșnic, este acesta: pe cine l-a cunoscut, l-a și predestinat să fie asemenea Fiului Său, ca El să fie Cel întâi născut dintre mulți frați. Domnul Isus Cristos dorește să ducă pe mulți fii la slavă. Așadar, nu uita că a-L urma pe Cristos presupune o implicare personală. Și totuși, faci lucrul acesta împreună cu alți frați și surori. Noi toți Îl urmăm pe Cristos.

Să ne întoarcem la Filipeni, capitolul 3, versetul 15: „Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți.” Slavă Domnului că apostolul Pavel ne-a făcut cunoscut experiența lui personală în această umblare cu Cristos. De un lucru suntem siguri: el nu încerca să se laude. Atunci când a primit descoperire de la Dumnezeu, cu o anume ocazie, el însuși a spus că după 14 de ani a început să împărtășească acest lucru celorlalți frați. Nu a fost un om care să fie mândru de sine, dar a fost suficient de umil ca să ne spună ce s-a întâmplat cu el. În această umblare cu Cristos nu a căutat să iasă în evidență el, ci să ne încurajeze pe noi. Astfel a spus: „Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți.”

Întâlnim aici acest cuvânt: „desăvârșiți”. Cuvântul „desăvârșit” în Scriptură nu înseamnă fără păcat”. Nimeni nu este fără păcat, cu excepția unei singure Persoane: Domnul nostru Isus. El este singurul care nu a cunoscut păcatul. Nu numai că nu a păcătuit, ci El nu a cunoscut ce este păcatul. Este mai presus de acesta. Și pentru că El este fără păcat, a fost singurul calificat să fie făcut păcat pentru noi, ca noi să primim dreptatea lui Dumnezeu. Dar chiar și noi, credincioșii, nu suntem fără păcat - poate că ești întors la Domnul de 60-70 de ani, și totuși, tu nu ești o persoană fără păcat. Așadar, cuvântul „desăvârșit” nu înseamnă „fără păcat”, ci înseamnă „matur”.

Același cuvânt îl întâlnim și în 1 Corinteni, capitolul 2. Pavel a mers în Corint. Dar înainte de a merge acolo, a luat o hotărâre. În acea perioadă, Corintul era un oraș cultural. Corintenii erau cunoscuți pentru elocvența

lor, dar și pentru imoralitatea lor. Pavel, înainte de a merge în Corint, a luat o hotărâre înaintea lui Dumnezeu: în momentul când va ajunge acolo, el nu va dori să știe altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit: crucea Domnului Isus, faptul că El a purtat păcatele noastre, a luat locul nostru, ne-a mântuit și ne-a eliberat de păcatele noastre. Pavel a trudit printre ei timp de un an și jumătate, dar în toată această perioadă el a vorbit despre un singur lucru. 1 Corinteni, capitolul 2, versetul 6: „Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia... ci înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică.” El nu a putut să le vorbească credincioșilor din Corint despre această înțelepciune a lui Dumnezeu, pentru că erau tot copilași, cu toate că au crezut în Domnul Isus și au fost mântuiți. Ei încă trăiau conform cărnii. Așa se manifestă un copil. Un copil este minunat, dar dorește totul pentru sine, este foarte egoist. Până și noaptea plânge și îi deranjează și pe ceilalți. Când îi este foame, vrea să fie hrănit imediat și, dacă te miști prea încet, începe să plângă. Și credincioșii din Corint erau la fel.

Frați și surori, nu acesta este scopul lui Dumnezeu. Scopul Lui nu este de a avea copilași, ci de a avea fii, oameni maturi, care sunt capabili să poarte responsabilități, care nu sunt preocupați cu ei înșiși, ci cu Cristos. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Nu putem să subliniem îndeajuns acest lucru – din contră, descoperim că el este neglijat. Mulți creștini cred că, fiind mântuiți de păcatele lor, dețin un pașaport către cer și asta este totul. Trăiesc în această lume așteptând să fie hrăniți, să-și satisfacă propriile plăceri. Atât! Este cât se poate de greșit să credem că noi, creștini fiind, putem să rămânem în starea de copilași și să trăim pentru noi înșine. Nu pentru aceasta ne-a mântuit Dumnezeu. Nu aceasta este voia lui Dumnezeu pentru noi. El ne-a mântuit ca să ducă pe mulți fii la slavă, ca să fim părtași cu El la responsabilități, ca să domnim împreună cu El. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Dar, din păcate, constatăm că mulți dintre cei care au crezut în Domnul Isus își trăiesc întreaga viață căutând să obțină ceva de la Cristos pentru ei înșiși. Ei nu cresc. Se hrănesc doar cu lapte, deoarece laptele este o hrană predigerată! Altceeva trebuie să digere hrana pentru tine. Tu nu poți să digeri, nu poți să mănânci hrană solidă. Trebuie să exersezi pentru a putea să digeri hrană solidă. Același lucru este menționat și în Ioan, capitolul 6: acei oameni Îl căutau pe Cristos pentru mâncare. Când El a încercat să le îndrepte preocupările spre cer, ei au spus că este prea greu și L-au părăsit.

Este o mare tragedie că, printre creștinii de astăzi, există mulți copii și puțini adulți, maturi. Toți creștinii ar trebuie să fie la fel. Dumnezeu ne-a mântuit din

această lume și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui. Noi, cei care credem în Isus Cristos, care am primit aceeași viață - viața de înviere -, ar trebui, cu toții, să ajungem la țintă, iar această țintă este aceea ca Isus Cristos să ia chip în noi, ca noi să devenim asemenea Lui. Noi suntem frații Lui. El este Cel întâi născut dintre mulții fii. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Căutăm noi cu adevărat să împlinim această voie? Sau ne mulțumim să stăm de-o parte spunând: „La urma urmei, sunt mântuit și voi merge în cer!” Ești tu mulțumit doar cu atât? Se poate că ești! Dar Cristos suferă.

E ca și în cazul unor părinți: în ziua când li s-a născut copilul, ei au fost foarte fericiți. Au sacrificat totul pentru acel copil. Care era speranța lor? Sperau ca acel copil să crească și să își asume responsabilități, să devină bărbat (sau femeie). Dar dacă el nu crește, nu se maturizează, ce tristețe aduce aceasta, ce tragedie, ce pierdere! Și dacă părinții pământești suferă, cu cât mai mult Părintele nostru ceresc suferă pentru că noi nu ne maturizăm.

Este adevărat că, dacă rămânem în starea de copil, nu avem responsabilități, și toată lumea ne poartă de grijă - așa pare a fi foarte ușor. Dar aceasta este o tragedie. Nu ar trebui să existe diferență între creștini. Noi suntem diferiți de această lume: oamenii acestei lumi și oamenii lui Dumnezeu. Dar, din păcate, găsim chiar în Cuvântul lui Dumnezeu că, astăzi, creștinii sunt împărțiți în două grupe: una - cei care nu sunt desăvârșiți; cealaltă - cei care sunt desăvârșiți. Una este formată din copii în Cristos, iar cealaltă din oameni maturi, fii. Una - creștini spirituali, cealaltă - creștini carnali. Acesta diviziune nu ar trebui să existe, nu aceasta este voia lui Dumnezeu. Dar așa este starea noastră. Se pare că așa de mulți sunt cei care fac parte din prima grupă - cei nedesăvârșiți, copilași, carnali. Foarte puțini fac parte din a doua grupă - cei desăvârșiți, maturi, spirituali. Este adevărat că, în acest proces de maturizare, trebuie să treci prin suferință. Dar câți se dau înapoi de la suferință și rămân în starea de copil!

În 1 Corinteni, capitolul 2 Pavel a spus: „printre cei desăvârșiți... noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu.” Nu doar mântuirea inițială, ci întregul sfat al lui Dumnezeu. Este înțelepciunea tainică a lui Dumnezeu. Ea trebuie să fie descoperită. Dacă nu este descoperită, nimeni nu o va cunoaște. Este înțelepciunea tainică a lui Dumnezeu, care existat încă înainte de veacuri. Chiar înainte de a crea cerurile și pământul, Dumnezeu El avea deja aceasta în planul Său. Cu alte cuvinte, în tot ceea ce a lucrat, Dumnezeu a avut în vedere un singur scop. În Scriptură ni se spune că ne-a predestinat la slavă. Te bucuri atunci când te gândești că ce a avut Dumnezeu în planul Lui pentru noi nu

este ca noi să fim doar mântuiți, ci să ajungem la slavă?

Ce este „slava”? Este un cuvânt foarte greu de definit. Dar găsim în Scriptură că, ori de câte ori S-a arătat Dumnezeu, acolo era slavă. T.A. Sparks a spus: „Când Dumnezeu este mulțumit, se arată slava”. Ce este „slava”? Dumnezeu este slava. Când suntem transformați, făcuți asemenea chipului Fiului Lui, atunci este slavă. Deci Domnul vrea să ducă pe mulți fii la slavă. Acesta este gândul lui Dumnezeu. Este ceva ce ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit și la mintea omului nu s-a suit. Dar Dumnezeu este Cel care a pregătit toate acestea pentru cei care Îl iubesc pe El. Nu numai că le-a pregătit, ci le-a și descoperit. Le-a descoperit alor Săi, prin Duhul Sfânt. Fraților, avem noi gândul lui Cristos? Acesta este gândul lui Cristos. Pavel a spus: „noi avem gândul lui Cristos.” Duhul Sfânt, care cunoaște adâncimile lui Dumnezeu, ne explică totul.

Nu vă mulțumiți să rămâneți la starea de copil. Poate vă gândiți că, fiind copii, vă va fi mai ușor. Dar ce pierdere! „Gândul aceasta dar să ne însufletească pe toți care suntem desăvârșiți.” Ai tu acest fel de gândire? Te gândești tu cum a-i putea să-L cunoști pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să fii făcut asemenea morții Lui și să ajungi la învierea dintre cei morți? Aceasta este mărturia lui Pavel. El încearcă să ne îmbărbăteze pe fiecare: Să aveți gândul lui Cristos; dacă aveți acest gând, sunteți pe calea cea bună. Mergeți mai departe. Apoi el spune: Dacă nu vedeți lucrurile în același fel, Dumnezeu vă va face lumină. Fraților, sper că aveți în voi gândul lui Cristos. Dar dacă nu-l aveți, Dumnezeu vi-l va descoperi. Fie ca Dumnezeu să descopere gândul Lui fiecăruia dintre noi.

Desigur, în umblarea pe urmele lui Cristos, fiecare se află într-o anumită etapă. Unii poate se află la primii pași, alții poate au înaintat puțin. Dacă ești la început, dacă abia ai făcut primii pași și te uiți la cei care sunt înaintea ta, nu fi descurajat și nu te gândi că tu nu vei ajunge acolo. Nu te opri. Indiferent câți pași ai făcut, rămâi credincios și mergi mai departe. Aceasta trebuie să facem noi. Slavă Domnului că au fost mulți frați și surori de-a lungul secolelor, și sunt chiar și în zilele noastre, care L-au urmat pe Cristos cu înflăcărare. Mulți au ajuns deja la țintă. Chiar și apostolul Pavel, când a scris 2 Timotei, înainte de a deveni martir, a știut că și-a sfârșit alergarea și că îl aștepta cununa dreptății, dar nu numai pe el, ci pe toți cei care iubesc venirea Domnului.

Frați și surori, noi suntem înconjurați de martori, așa cum aflăm din Evrei, capitolul 12. În capitolul 11 este o listă întreagă cu cei care L-au urmat pe Domnul și au fost atrași de slava Lui. L-au urmat și au ajuns la țintă - au primit această mărturie. Dar Scriptura ne spune că ei nu sunt desăvârșiți, ci ne

așteaptă pe noi, căci Trupul lui Cristos este format din multe mădulare, nu din unul singur. Îmbărbățați-vă și mergeți mai departe.

Versetul 18: „Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos.” Apostolul Pavel ne dă o avertizare. El a avertizat adeseori în legătură cu acest lucru, dar când a scris această epistolă, a plâns. Erau lacrimi de dragoste, de milă; nu îi judeca. Câtă a nădăjduit, cât a trudit și cât a dorit să îi vadă ajunși la țintă pe cei care Îl iubeau pe Domnul; să vadă că Îl urmau pe Cristos și aveau gândul Lui în ei! Dar a descoperit că sunt mulți cei care nu aveau acest gând. Poate ei credeau că sunt mai dibaci și puteau ajunge în cer evitând crucea. Dar Pavel știa care sunt consecințele. A plâns pentru ei. A plâns pentru cei ce nu erau desăvârșiți, a plâns pentru cei care erau copii, pentru cei care erau creștini carnali. Dorea mult ca ei să ajungă la maturitate, să fie spirituali, să ajungă la țintă, la scopul lui Dumnezeu. Pentru că aceasta este voia Lui. Dar când ei au refuzat lucrul acesta, Pavel i-a avertizat plângând.

El a spus „se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos.” Vă puteți imagina ca un creștin, unul care a acceptat lucrarea crucii pentru el, să devină un *vrăjmaș* al crucii? De ce? Deoarece refuză să lase crucea să lucreze în el. *Pentru* el, da, dar nu *în* el. Cât de grav este acest lucru: noi, creștinii, ne bucurăm de harul și binecuvântările Domnului, de lucrarea terminată de la cruce, și totuși putem deveni vrăjmași ai crucii lui Cristos.

Înainte, când am citit acest versete, am crezut că se referă la cei necredincioși, dar cu cât le-am citit mai mult, cu atât mai mult am înțeles că ele se referă la noi, creștinii; creștini care pot să fie vrăjmași ai crucii lui Cristos și al căror sfârșit este pierzarea. Spun eu că poți să pierzi viața veșnică, că poți să fii mântuit și apoi să pierzi mântuirea? Este darul lui Dumnezeu condiționat? „Dacă umbli bine, îl menții; dacă nu, Dumnezeu ți-l ia.” Poate fi numit acesta dar? Scriptura ne spune că darul lui Dumnezeu este irevocabil. Odată ce ți l-a dat, Domnul nu îl mai ia înapoi.

Dar ce vrea să spună prin „al căror sfârșit este pierzarea”? Nu poate fi vorba de pierzarea veșnică. Aceasta ar fi contrar Cuvântului lui Dumnezeu, naturii Lui, credințioșiei Lui. Vă aduceți aminte de predica de pe munte din Matei, capitolul 5. Când mulțimile au venit la Domnul, El s-a retras în munți. Apoi, ucenicii Lui au venit la El și a început să-i învețe. Deci, predica de pe munte nu este pentru cei necredincioși, ci este pentru ucenicii Lui. Și totuși, în Matei, capitolul 7, versetul 13 scrie: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea.”

Cuvântul „pierzare” din acest verset nu se referă la pierzarea veșnică, ci li se adresează credincioșilor. Dacă încercăm să mergem pe calea cea largă, este ușor, căci mulți merg pe ea. Dar ea ne îndepărtează de țintă și nu ajungem la împlinirea scopului lui Dumnezeu cu privire la noi, așa cum ni-l prezintă Biblia: să împărțim împreună cu Cristos timp de o mie de ani. Pentru câțiva ani de viață ușoară, îți pierzi sufletul.

„Dumnezeul lor este pântecelul și slava lor este în rușinea lor.” În realitate, dumnezeul lor le este pântecelul, adică se venerază pe ei înșiși. Caută să-și satisfacă propria persoană, să le meargă bine. Ei consideră rușinea lor drept slava lor, chiar se și laudă cu asta - o laudă în carne „Uite ce viață ușoară am eu. Am parte de binecuvântări, îmi merge bine. Tu ai parte doar de suferință. Ești blestemat de Dumnezeu, dar eu sunt binecuvântat.” Gânidre îndreptată spre lucrurile de aici de pe pământ. Această descriere nu ar trebui să îi caracterizeze pe creștini. Dar așa se întâmplă. Care este starea ta? Ai tu gândul lui Cristos sau te preocupă altceva? Modul în care gândim hotărăște destinul nostru. Îl urmezi tu pe Cristos sau îți urmezi eul tău?

Dragi frați și surori, dacă gândiți altfel, plângeți pentru voi înșivă. Vă aduceți aminte de pilda celor zece fecioare. Cinci dintre ele aveau untdelemn în plus, viață condusă de Duhul Sfânt. Ele au plătit prețul și, atunci când a venit Mirele, l-au întâmpinat și au intrat în odaia de nuntă. Dar celelalte cinci fecioare, cele nechibzuite? Da, ele au fost curățite prin sângele Domnului Isus, aveau candelă și aveau și untdelemn, cu alte cuvinte aveau Duhul Sfânt. Dar vasele pentru untdelemnul de rezervă erau umplute cu alte lucruri - ele au prețuit lucrurile acestei lumi. Și când a venit Mirele, candelă lor erau stinse. Au rămas în întuneric, plângând.

Domnul va veni curând. El poate veni în orice clipă. Scriptura ne spune că va veni ca un hoț. Credeți că un hoț va suna din trompetă și va spune „Iată, vin!” E ciudat că hoțul știe exact momentul când nu ești atent. Și ce va fura hoțul? Va fura gunoiul? Sper atunci să vină în fiecare noapte! Dar hoțul știe întotdeauna unde ai comoara. Fără să îți dai seama, el vine și pleacă, dar ceva pleacă împreună cu el. Fraților, Domnul Isus va veni ca un hoț și va lua cu El comoara inimii Lui. Dar cei care vor rămâne în urmă vor plânge.

Apostolul Pavel încheie cu un gând pozitiv. În versiunea mea în limba engleză, versetele 18 și 19 sunt între paranteze, adică e ceva inserat de Duhul Sfânt, dar nu pe aceasta pune accentul Duhul aici, căci. El încearcă să ne îmbărbăteze, nu să ne descurajeze. Dar trebuie să ne și avertizeze, de aceea pasajul respectiv e pus între paranteze. Deci Pavel continuă astfel „Căci

cetățenia noastră este în ceruri.” El ne reamintește că cetățenia noastră este în ceruri. Cine este în ceruri? În Coloseni, capitolul 3 scrie „Gândiți-vă la lucrurile de sus, unde Cristos șade.” Și noi toți stăm cu Domnul în ceruri. Nu uitați, așadar, că chiar dacă suntem încă aici pe pământ, dacă încă umblăm, alergăm, căutăm să ajungem la țintă, cetățenia, legătura noastră este în ceruri, acolo unde este Cristos. El este viața noastră. Noi alergăm, întocmai cum a făcut și Enoh. El a umblat cu Dumnezeu timp de trei sute de ani, apoi Domnul l-a luat la El. Dacă Îl urmezi pe El, dacă El este ținta ta, care va fi rezultatul? Pe acest trup de moarte, supus stricăciunii, acest trup al umilinței, Domnul, la venirea Lui, îl va transforma, făcându-L asemenea trupului slavei Lui. El are puterea să facă asta și o va face. Ce îmbărbătare! Fie ca noi toți, prin harul lui Dumnezeu, să uităm ce este în urmă și să alergăm înainte, urmându-L pe El cu înflăcărare, cu dragoste, căci Domnul Isus este vrednic de aceasta.

Să ne rugăm: *„Domne iubit, Îți mulțumim că ne-ai chemat. Chemarea Ta este o chemare cerească. Tu ne aștepti și ne îmbărbătezi. Tu ne-ai spus să ne ațintim privirea la Isus, autorul și împlinitorul credinței noastre. O, Doamne, prin harul Tău, așa să fie în cazul fiecăruia dintre noi, și aceasta nu pentru noi înșine, ci pentru Tine. Te rugăm în numele Lui scump. Amin.”*